

Arrest

nr. 280 083 van 14 november 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MUSTIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 juli 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. MUSTIN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 september 2019 elk een eigen een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden op 3 mei 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 juni 2022 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 oktober 1983 te Cali (Valle del Cauca). U bent katholiek. Behalve enkele maanden in 2006 dat u in Medellin woonde, hebt u steeds in Cali gewoond. U studeerde publiciteit. U had uw eigen bedrijf met betrekking tot publiciteitscampagnes en werkte tevens als Uber-chauffeur. Sinds 2019 woonde u in een huurhuis in Brisas de los Alamos te Cali. In april 2021 vonden jullie daar bij jullie auto een pamflet waarop vermeld stond dat jullie een maandelijkse belasting dienden te betalen omdat jullie een auto en moto in bezit hadden. Op 12 mei 2021 verjaarde uw stiefdochter. Nadien vonden jullie een tweede pamflet bij de auto waarin stond dat het geld maandag zou worden geïnd. Die week kreeg uw partner een telefoontje waarin verduidelijkt werd dat jullie maandelijks 50.000 pesos zouden dienen te betalen. Nadien werd jullie telefonisch duidelijk gemaakt dat jullie geen maandelijkse betalingen zouden moeten doen, maar slechts eenmalig het bedrag van 50 miljoen pesos zouden moeten betalen. Een week later zou dit bedrag worden geïnd. Ook u werd meermaals telefonisch gecontacteerd, daarin werd u uitgescholden en gaven ze te kennen dat ze een afgeleide van de FARC waren. Rond midden juli bent u bij uw ouders in de El Bosque wijk te Cali ingetrokken. Toen u eind juli 2021 terugkeerde naar het appartement om het einde van jullie huurcontract te regelen, vond u bij jullie post een derde pamflet waarin stond dat ze wachtten op uw betaling ook al waren jullie reeds vertrokken. Op 16 augustus 2021 zijn jullie naar Bogota gegaan.

Op 18 augustus 2021 zijn jullie naar Mexico gevlogen en van daaruit naar Parijs. Jullie reisden dan met de bus naar België. Jullie kwamen hier in België aan op 21 augustus 2021. Jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 6 september 2021. Een tweetal maanden na jullie aankomst werd getracht in te breken bij uw ouders. Dit gebeurde nadien nog enkele keren. Jullie vrezen bij terugkeer gedood te worden aangezien jullie geen gevolg hebben gegeven aan de afpersingen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 7/2/'13), uw identiteitskaart (d.d. 13/11/'01) en uw rijbewijs. Tevens legt u kopieën voor van foto's van de deursloten van uw ouders.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Colombia dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als uw partner, meer bepaald de pogingen tot afpersing. In haar hoofdte werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen daar diende te worden geconcludeerd dat ze er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van uw partner luidt als volgt:

[idem motieven tweede bestreden beslissing]

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander zicht op de bovenstaande appreciatie werpen. Wat uw originele paspoort (d.d. 7/2/'13), uw identiteitskaart (d.d. 13/11/'01) en uw rijbewijs betreft, dient het CGVS te stellen dat uw identiteit en reisweg in wezen niet wordt betwist. De foto's van de deursloten van uw ouders hebben slechts betrekking op de vermeende inbraakpogingen bij uw schoonouders, waaruit allerm minst kon worden afgeleid dat u zelf geviséerd zou worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 6 augustus 1984 te Cali (Valle del Cauca). U bent katholiek en woonde steeds in Cali. U begon aan een financiële studie, maar werkte deze niet af. U hebt steeds in de verkoop gewerkt. Sinds 2016 werkte u als bankbediende. Sinds 2019 woonde u in een huurhuis in Brisas de los Alamos te Cali. Eind april 2021 vonden jullie daar bij jullie auto een pamflet waarop vermeld stond dat jullie een maandelijkse belasting dienden te betalen omdat jullie een auto en moto in bezit hadden. Op 12 mei 2021 verjaarde uw dochter. Nadien vonden jullie een tweede pamflet bij de auto waarin stond dat het geld maandag zou worden geïnd. Die week kreeg u een telefoontje waarin verduidelijkt werd dat jullie maandelijks 50.000 pesos zouden dienen te betalen. De maandag waarop ze het geld zouden komen innen, hoorde u van de bewaker bij de bank waar u werkte dat die dag twee keer iemand was lang geweest om naar u te vragen. In diezelfde week, op donderdag, werd u opnieuw telefonisch gecontacteerd. Er werd toen gezegd dat u geen maandelijkse betalingen zou moeten doen, maar slechts eenmalig het bedrag van 50 miljoen pesos zou moeten betalen. Een week later zou dit bedrag worden geïnd. Ook uw partner J.S.C. Z. (...) (CG 21/19735; O.V. 9.279.600) werd van toen af telefonisch gecontacteerd, daarin werd hij uitgescholden en gaven ze te kennen dat ze een afgeleide van de FARC waren. Rond midden juli bent u bij uw schoonouders in de El Bosque wijk te Cali ingetrokken en in die periode stopte u ook uw werkzaamheden. Toen uw partner eind juli 2021 terugkeerde naar het appartement om het einde van jullie huurcontract te regelen, vond hij bij jullie post een derde pamflet waarin stond dat ze wachtten op uw betaling ook al waren jullie reeds vertrokken. Op 16 augustus 2021 zijn jullie naar Bogota gegaan.

Op 18 augustus 2021 zijn jullie naar Mexico gevlogen en van daaruit naar Parijs. Jullie reisden dan met de bus naar België waar uw ex-partner J.R.F. (...) (CGVS 20/14113; O.V. 9.060.292) reeds verbleef. Hem werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus toegekend. Uw huidige partner en u kwamen hier in België aan op 21 augustus 2021. Jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 6 september 2021.

Een tweetal maanden na jullie aankomst werd getracht in te breken bij uw schoonouders. Dit gebeurde nadien nog enkele keren. Jullie vrezen bij terugkeer gedood te worden aangezien jullie geen gevolg hebben gegeven aan de afpersingen.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort (d.d. 8/7/21), pamfletten, een formeel verzoek bij de politie en een ticketje van het openbaar ministerie. Tevens legt u een kopie voor van het paspoort van uw kind (d.d. 27/2/20).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Allereerst moet worden gewezen op het feit dat u niet op eenduidige wijze kunt zeggen wie u probeerde af te persen en u zich hierover tegensprekt. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u niet te weten wie de pamfletten achterliet. Uw echtgenoot verklaarde toen dat de zogenaamde BACRIM achter de bedreigingen zat. Tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerden u en uw echtgenoot dan weer dat een afgeleide van de FARC erachter zou zitten. Een concrete naam van een specifieke bende of persoon die erachter zat, kunnen jullie echter op geen enkel moment geven (CGVS p.15, CGVS 21/19731 p.7, 11).

In ieder geval dient te worden gewezen op het feit dat de drijfveren van uw vermeende bedreigers economisch zijn. Nooit eerder had u persoonlijk problemen met hen ondervonden. Ze waren enkel op geld uit (CGVS p.11, 16). Jullie kunnen daarenboven vreemd genoeg geen concrete voorbeelden geven van personen die gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.19, CGVS 21/19735 p.11). Dit doet ernstig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u voor april 2021 nooit problemen hebt gekend in Colombia (CGVS p.19, CGVS 21/19735 p.10). U verliet uw land van herkomst nadat getracht werd u af te persen. De feiten deden zich pas enkele maanden voor jullie vertrek uit Colombia voor. Daarenboven bereiken de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Jullie zijn nooit op directe wijze met jullie bedreigers in aanraking gekomen (CGVS p.17, CGVS 21/19735 p.10). Nochtans bent u nooit op hun eis tot betaling ingegaan (CGVS p.11). Het bleef bij afpersingen via pamfletten en telefoon. Bovendien werden de pamfletten telkens gewoon bij uw auto gedeponeerd en staat zelfs geen enkele keer een naam in de pamfletten vermeld. U maakt niet op concrete en individuele wijze aannemelijk dat u persoonlijk daadwerkelijk in het vizier stond van uw bedreigers (CGVS p.9-10, CGVS 21/19735 p.8). U beweert weliswaar dat een persoon op een dag twee keer naar u kwam vragen bij de bank. Dit gebeurde echter slechts één keer. U bent nadien nog naar uw werk geweest en er gebeurde verder niets meer (CGVS p.17). Bovendien slaagt u er niet in op overtuigende wijze aan te tonen dat dit te maken had met uw vermeende bedreigingen. Hoewel u toen bij

de bank aan het werk was, kwam het toen immers wederom niet tot een directe confrontatie. U weet dus niet waarom die persoon naar u op zoek was. Dit is dan ook onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een serieuze indicatie voor vrees voor vervolging (CGVS p.). Uw partner maakt hiervan bovendien zelfs geen melding.

Daarnaast ondermijnt ook jullie houding de ernst van jullie vrees. Het eerste pamflet dateert van april 2021, kort daarop volgden dreig telefoons en toch bleef u op hetzelfde adres wonen tot midden juli 2021. U bleef ook naar uw werk gaan tot 13 juli 2021, onderbroken door een vakantie vanaf 18 juni (CGVS p.3, 7, 9, 16-17). Op die manier stelde u zichzelf bloot aan een risico. Uw vermeende vervolgers waren volgens uw verklaringen immers op de hoogte van waar u woonde aangezien ze de pamfletten bij uw auto in de buurt van uw appartement achterlieten (CGVS p.9). Dit is dan ook totaal niet in overeenstemming te brengen met uw bewering voor uw leven te vrezen (CGVS p.20). U bleef bovendien ook tot uw vertrek nog in Cali wonen, zij het de laatste maand op het adres van uw schoonouders (CGVS p.3-4). Dit getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging.

U kunt tevens niet in concreto aantonen dat jullie actueel nog zouden worden geviséerd bij terugkeer naar Colombia. U weet niet precies wanneer het laatste pamflet voor u werd achtergelaten, in ieder geval dateert het van voor 31 juli 2021 en dus van toen jullie nog in Colombia verbleven. Er zijn voor zover u weet geen andere pamfletten meer toegekomen (CGVS p.10). Er zijn geen overtuigende indicaties dat na uw vertrek iemand u nog zou viseren. Uw moeder, broer en zus wonen nog steeds in Cali. U haalt nergens aan dat zij veiligheidsproblemen zouden ondervinden (CGVS p.4-6). Jullie vermelden weliswaar dat na jullie vertrek uit Colombia bij uw schoonouders enkele inbraakpogingen plaatsvonden. Dat dit te maken zou hebben met de aan jullie gerichte bedreigingen kunnen jullie echter geenszins hardmaken. Toen jullie er nog verbleven kwamen jullie bedreigers nooit langs bij uw schoonouders (CGVS p.17, CGVS 21/19735 p.11). Dat jullie in de periode dat jullie bij uw schoonouders verbleven, soms een moto in de buurt spotten en het gevoel hadden dat jullie in de gaten gehouden of gevolgd werden, is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging. U geeft zelf expliciet toe dat dit slechts speculaties zijn (CGVS p.19, CGVS 21/19735 p.10). Bovendien vonden de inbraakpogingen plaats aan de hoofdepoort van het appartement waar uw schoonouders verblijven. Ze kwamen nooit tot aan de deur van uw schoonouders (CGVS p.18, CGVS 21/19735 p.11). Uw schoonouders verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres. Uw partner verklaart dat het heel goed met hen gaat (CGVS p.4). Dit kan dus bezwaarlijk worden aanzien als een duidelijke indicatie dat er iemand specifiek naar jullie op zoek zou zijn gekomen. Er werd in ieder geval nooit rechtstreeks contact opgenomen met een van uw familieleden in verband met de aan u gerichte bedreigingen. U ging niet in op hun eisen, zo betaalde u het door hen gevraagde bedrag niet (CGVS p.11, CGVS 21/19735 p.10). Dat uw familieleden nadien nog probleemloos in Cali konden blijven wonen, vormt dan ook allerm minst een indicatie voor uw vrees voor vervolging.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U hebt gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofd een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander zicht op de bovenstaande appreciatie werpen. Wat uw originele paspoort (d.d. 8/7/'21) en de kopie van het paspoort van uw kind (d.d. 27/2/'20) betreft, dient het CGVS te stellen dat jullie identiteit en reisweg in wezen niet wordt betwist. Aan de pamfletten kan zeer weinig bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Het door uw schoonvader opgestelde formeel verzoek bij de politie en het ticketje van het Openbaar Ministerie heeft slechts betrekking op de vermeende inbraakpogingen bij uw schoonouders, waaruit allerm minst kon worden afgeleid dat u zelf geviséerd zou worden. Er wordt geen melding gemaakt van de afpersingen waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden (CGVS p.11, 14). U beweert hier zelf wel klacht voor te hebben willen indienen, maar dit zou gezien de COVID-situatie enkel mogelijk zijn geweest via het invullen van een elektronisch formulier, hetgeen jullie niet lukte. Vreemd genoeg overigens hebben jullie nooit getracht het Openbaar Ministerie op een andere manier te bereiken toen jullie steeds een foutmelding kregen bij het invullen van dat formulier. U hebt bovendien ook geen bewijsstukken om te staven dat jullie werkelijk probeerden zo'n formulier in te vullen (CGVS p.12).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, gaan verzoekers in op de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Ze herhalen dat ze het slachtoffer werden van afpersingen door het ontvangen van "pamfletten op hun auto en van een telefoontje waarin ze werden bedreigd en veroordeeld tot het betalen van geld." Verzoekers menen dat ze dergelijke bedreigingen ontvingen omdat ze zouden behoren tot de sociale groep "geld, of beroepsgroep" en hierdoor onder de vluchtelingendefinitie vallen. Ze verwijzen hierbij naar de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia".

Verzoekers verwijzen ook naar bovenstaand document om te verklaren waarom het normaal is dat ze geen kennis hebben van de identiteit van de daders. Ze lichten toe: "Het is ook duidelijk dat deze groepen zich niet bekendmaken wanneer zij bedreigingen uitvoeren zoals die waarvan verzoekers het slachtoffer zijn geworden. Het is dus heel normaal dat verzoekers geen duidelijk idee hebben van de identiteit van hun bedreigers. Het enige wat zij konden weten was dat het waarschijnlijk ging om gewapende groepen of criminele bendes, en dat is precies wat zij het CGVS vertelden, verwijzend naar de BACRIM en de FARC. Dit is trouwens niet tegenstrijdig aangezien verzoekers daar niet zeker van waren."

Vervolgens gaan verzoekers niet akkoord met de opmerking van de commissaris-generaal dat zij nooit eerder dergelijke problemen ondervonden en ze geen voorbeeld kunnen geven van personen die gelijkaardige problemen als deze die zij ervoeren. Verzoekers menen hierover "Alle problemen hebben immers een begin. De opmerking van het CGVS is niet pertinent." Daarbij zijn verzoekers van oordeel dat er een

risico tot afpersing bestaat door het loutere feit zij tot een risico-categorie behoren door hun professionele activiteiten. Verder verwijzen ze naar eerder vernoemd UNCHR-document om toe te lichten waarom ze geen kennis hebben van mensen met gelijkaardige problemen. Daarnaast verduidelijken ze: *“iedereen weet dat dit soort afpersing in Colombia heel gewoon is”* en *“verzoekers zelf vertelden niemand over hun problemen uit vrees voor represailles”*.

Wat betreft de ernst van hun vrees menen verzoekers dat die wel degelijk als voldoende moet worden beschouwd. Onder verwijzing naar verschillende persartikels stellen ze dat gewapende en criminele groepen vaak hun toevlucht nemen tot afpersing om hun activiteiten te financieren en dat mensen die niet betalen gewoon worden vermoord.

Verzoekers geven in dit verband nog te kennen dat zij geen beroep konden doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten.

Vervolgens oordelen verzoekers dat de commissaris-generaal een verkeerde inschatting maakt wat betreft hun houding. Verzoekers beseften pas na de tweede bedreiging midden mei 2021 in welk gevaar ze verkeerden. Hierna begonnen ze hun vlucht te plannen. Verzoekers werden echter opgehouden door nationale stakingen en de COVID-19-pandemie die reizen bemoeilijkten. Hierdoor hadden ze pas de mogelijkheid Colombia te verlaten eind juli 2021. Volgens verzoekers bewijst daarbij het feit dat ze reeds in juni 2021 bij hun schoonouders introkken de ernst van hun vrees.

Verzoekers menen dat hun vrees voor vervolging actueel is. Ze stellen dat bij een terugkeer naar Colombia ze opnieuw zullen worden afgeperst, omdat ze geen andere keuze zullen hebben dan opnieuw hun werk op te nemen. Verder stellen verzoekers dat ze bij niet-betaling zullen worden vermoord. Daarnaast verklaren ze dat hun families geen problemen ondervinden doordat ze geen interessante profielen hebben voor afpersing.

Verzoekers lijsten de volgende door hen geraadpleegde bronnen op:

1. UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”*, blz. 33;
2. Foreign Policy, *“The Forgotten Streets”*, 8 januari 2015;
3. BBC, *“Ten Colombian farm workers killed by extortion gang”*, 8 november 2021;
4. Vice, *“What Happens When a Colombian City Ruled by Extortion Finally Says No?”*, 21 maart 2014;
5. HRW, *“Colombia: New Killings, Disappearances in Pacific Port”*, 4 maart 2015;
6. OSAR, *“Colombie : violences policières et protection de l’État”*, 15 juli 2020, blz.8;
7. The New Humanitarian, *“Colombian protests: Poverty and the pandemic collide with conflict and migration”*, 10 mei 2021;
8. Reuters, *“Colombia imposes new restrictions to avoid severe third coronavirus wave”*, 24 maart 2021.

3. Nota met opmerkingen

Op 22 augustus 2022 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen waarin zij het gelijk van haar beslissingen herhaalt. Tevens maakt de verwerende partij een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Colombia: Beschermmogelijkheden van de overheid”* van 16 februari 2021 toe.

4. Aanvullende nota

Verzoekers maken op 13 september 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Colombia wordt gemaakt. Ze voegen hierbij volgend verslag toe: de Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse *“Kolumbien: Kriminelle Gruppen, Drogenhändler und staatlicher Schutz in der Provinz Valle del Cauca”* van 12 maart 2021.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

5.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekers verklaren dat zij Colombia hebben verlaten omdat zij zouden zijn afgeperst. Zij vrezen bij terugkeer opnieuw te worden afgeperst dan wel te worden vermoord omdat ze geen gevolg hebben gegeven aan de afpersingen.

6.2. Uit het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in Colombia verschillende criminele bendes, georganiseerde misdaadgroepen en gewapende groeperingen actief zijn die zich schuldig maken aan gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel. Het betreft aldus individueel en doelgericht geweld.

Waar verzoekers verwijzen naar hun beroepsactiviteiten en de UNHCR-richtlijnen inzake Colombia waaruit blijkt dat zij om die reden vatbaar kunnen zijn voor afpersing, herinnert de Raad eraan dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te nemen. Of een verzoeker, die valt onder een bepaald risicoprofiel, nood heeft aan internationale bescherming, is immers afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*"Depending on the particular circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection"*, p. 32-33).

De Raad benadrukt dat het risico in concreto moet worden aangetoond en dat bijgevolg van verzoekers mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken die een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in hunnen hoofde concreet aannemelijk maken.

Het algemeen gegeven dat afpersing veel voorkomend is in Colombia en dat personen met een bepaald risicoprofiel kwetsbaar zijn voor deze praktijk, doet geen afbreuk aan voorgaande overwegingen. Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op hun persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met hun eigen situatie of de door hen voorgehouden feiten en problemen niet wordt aangetoond, volstaat aldus niet om in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te nemen.

Dit neemt niet weg dat in het kader van de beoordeling of er bij terugkeer een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoekers zullen worden blootgesteld aan vervolging of het lijden van ernstige schade, hun individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Colombia, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijven verzoekers evenwel in gebreke om ten gevolge hiervan in concreto een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

6.3. Verzoekers hebben in het kader van hun beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten) die hun identiteit en nationaliteit bevestigen. Deze elementen worden niet betwist maar houden geen verband met hun vluchtrelaas en kunnen een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken.

Verzoekers hebben foto's neergelegd waaruit moet blijken dat de ouders van verzoeker de sloten van hun deuren moesten vervangen na een vermeende inbraakpoging, twee maanden na verzoekers' vertrek uit Colombia en waarop tevens te zien zou zijn hoe de ouders van verzoeker een zetel tegen de voordeur plaatsten om zo een inbraak te kunnen vermijden. Samen met deze foto's legden verzoekers een formeel verzoek neer dat de ouders van verzoeker hebben ingediend bij de politie alsook het ticket tot indiening van een klacht voor inbraak bij het Openbaar Ministerie. Deze documenten en foto's hebben slechts betrekking op de vermeende inbraakpogingen bij de ouders van verzoeker. Hieruit kan allerminst worden afgeleid dat verzoekers zelf werden gevisieerd, te meer in het formeel verzoek bij de politie nergens melding wordt gemaakt van de afpersingen waarvan verzoekers het slachtoffer zouden zijn geworden en nergens een verband wordt gelegd tussen de inbraakpogingen bij de ouders en de beweerdte afpersing van verzoekers (NPO verzoekster, p. 11, 14). Deze documenten tonen dan ook niet aan dat verzoekers slachtoffer werden van afpersing.

De commissaris-generaal bemerkt in dit verband verder terecht: *"U beweert hier zelf wel klacht voor te hebben willen indienen, maar dit zou gezien de COVID-situatie enkel mogelijk zijn geweest via het invullen van een elektronisch formulier, hetgeen jullie niet lukte. Vreemd genoeg overigens hebben jullie nooit getracht het Openbaar Ministerie op een andere manier te bereiken toen jullie steeds een foutmelding kregen bij het invullen van dat formulier. U hebt bovendien ook geen bewijsstukken om te staven dat jullie werkelijk probeerden zo'n formulier in te vullen (CGVS p.12)."*

Verder legden verzoekers ook drie pamfletten neer waaruit de beweerde afpersing moet blijken. De Raad kent slechts een geringe bewijswaarde toe aan deze pamfletten. Hij volgt hier de redenering van de commissaris-generaal, die door verzoekers niet wordt betwist: *“Aan de pamfletten kan zeer weinig bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert om een dergelijke tekst te fabriceren, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan.”*

Hoewel verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Er moet daarom worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijken geven van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade.

6.4. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen en de door hen neergelegde documenten dat zij geen gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maken.

Hij stelt vooreerst vast dat de ernst en geloofwaardigheid van hun relaas wordt ondermijnd, onder meer omdat (i) verzoekers niet op eenduidige wijze kunnen zeggen wie de daders zijn van de afpersingen en zij hier onderling tegenstrijdige verklaringen over afleggen op de DVZ en het CGVS, (ii) verzoekers nooit eerder problemen ondervonden, en (iii) zij geen kennis hebben van andere slachtoffers van afpersing en er bovendien nooit naar hebben geïnformeerd.

Verder stelt de commissaris-generaal vast dat het relaas van verzoekers onvoldoende ernstig is om te kunnen stellen dat er ernstige indicaties zijn voor een vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade. Zo (iv) hebben verzoekers voorheen nooit problemen gekend en deden de beweerde feiten zich slechts enkele maanden voor hun vertrek voor, (v) kwamen verzoekers nooit op een directe wijze in aanraking met hun bedreigers, en (vi) ondermijnt verzoekers' houding de ernst van hun vrees aangezien het eerste pamflet dateert van april 2021, maar verzoekers pas eind juli Colombia verlieten.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers niet aantonen dat zij actueel nog zouden worden gevisieerd bij terugkeer naar Colombia. Hij stelt vast dat er geen overtuigende indicaties zijn dat verzoekers na hun vertrek nog werd gevisieerd daar (vii) zij geen weet hebben van andere pamfletten die na 31 juli 2021 zouden zijn toegekomen, (viii) zij niet kunnen bewijzen dat de vermeende inbraakpogingen bij de ouders van verzoeker zijn gelinkt met hun afpersing en (ix) verzoekers' familie probleemloos in Cali kon blijven wonen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Na lezing van het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de commissaris-generaal steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en pertinent en correct zijn. Verzoekers slagen er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6.5. In eerste orde oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden bedreigingen en afpersing.

Zo kunnen verzoekers niet op eenduidige wijze zeggen wie de daders zijn van de afpersingen.

Ter vergoelijking van hun tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en het CGVS over de identiteit van de daders, stellen verzoekers in het verzoekschrift dat zij geen duidelijk idee hadden van de identiteit van hun bedreigers; zij wisten enkel dat het ging om gewapende groepen of criminele bendes. Zij verwijzen hierbij naar de *Eligibility Guidelines* van de UNCHR aangaande Colombia en stellen dat dergelijke groepen hun identiteit ook niet bekendmaken.

Deze landeninformatie doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat er duidelijk tegenstrijdigheden zijn in verzoekers' verklaringen. Verzoekster verklaarde op de DVZ niet te weten wie de pamfletten achterliet (AD CGVS verzoekster, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl verzoeker verklaarde dat waarschijnlijk de zogenaamde BACRIM achter de bedreigingen zat (AD CGVS verzoeker, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit is al een eerste tegenstrijdigheid.

Op het CGVS gaf verzoekster, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, evenwel duidelijk te verstaan dat hun bedreigers zichzelf wel degelijk kenbaar hadden gemaakt in een van de

telefoontjes die zij naar haar partner, verzoeker, pleegden waarbij zij meedeelden dat zij een afgeleide van de FARC waren: *“Toen zeiden ze dat ze van FARC kwamen, afgeleide van de FARC”* (NPO verzoekster, p. 15). Dit is een tweede tegenstrijdigheid.

Verzoekster was stellig in haar verklaring op het CGVS dat de afpersers van de FARC kwamen. Het betoog dat verzoekers *“daar niet zeker van waren”* ontbeert feitelijke grond en kan de vastgestelde tegenstrijdigheid niet verschonen. Gelet op verzoeksters verklaring kan de bewering dat zij niet bekend waren met de identiteit van hun afpersers evenmin worden aangenomen. Er is overigens een groot verschil tussen BACRIM, die de opvolgers zijn van de paramilitaire groeperingen, enerzijds, en de rebellengroeperingen zoals de FARC en de afgeleiden of dissidenten ervan (COI *“Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, p. 18-22). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoekers de BACRIM en de FARC op één hoopje zouden gooien. Het betoog van verzoekers is dan ook niet meer dan een poging om te trachten de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers' poging tot het bijsturen van tegenstrijdigheden door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissingen tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen. Voormelde tegenstrijdigheden en gebrek aan eenduidigheid in verzoekers' verklaringen omtrent wie hen zou hebben afgeperst, blijven gehandhaafd. Hun tegenstrijdige verklaringen omtrent een kernaspect van hun vluchtrelaas brengt de geloofwaardigheid ervan reeds ernstig aan het wankelen.

Verder kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij het niet aannemelijk acht dat verzoekers geen voorbeelden kunnen geven van personen die gelijkaardige problemen ervoeren. De beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier toont immers aan dat afpersing een veelvoorkomende praktijk is. Ook verzoekers beaamen dit in voorliggend verzoekschrift. In deze context is het dan ook niet geloofwaardig dat zij geen weet hebben van personen die gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden.

Dat zij uit vrees voor represailles zouden hebben nagelaten hiernaar te informeren, kan evenmin worden aangenomen. Verzoekers hebben het immers wel aangedurfd om een klacht in te dienen bij het Openbaar Ministerie, ook al zou dit slechts bij een poging zijn gebleven. Er mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij, die beweren te worden afgeperst, informeren naar eventuele lotgenoten om zo ook een betere inschatting te kunnen maken van de risico's. Dat zij dit echter hebben nagelaten, is een indicatie dat de beweerde afpersing niet op waarheid berust en doet voorts afbreuk aan de ernst van hun relaas en vrees.

Tevens bemerkt de commissaris-generaal terecht dat verzoekers nooit eerder problemen hebben gekend met hun vermeende afpersers. Verzoekster werkte nochtans reeds sinds 2016 als bankbediende en woonde sinds 2019 met verzoeker, haar partner, in een huurhuis in Brisas de los Alamos te Cali (NPO verzoekster, p. 6). Verzoeker had reeds sinds een aantal jaren een eigen bedrijf gespecialiseerd in publiciteitscampagnes en werkte ook als Uber-chauffeur (NPO verzoeker, p. 5). Dat zij dan plots vanaf eind april 2021 omwille van hun professionele werkzaamheden in het vizier zijn gekomen, is weinig geloofwaardig. Met de loutere stelling *“alle problemen hebben (...) een begin”*, brengen zij geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

6.6. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat het relaas van verzoekers onvoldoende ernstig is om te kunnen stellen dat er ernstige indicaties zijn voor een vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade.

Algemeen gesteld is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om te kunnen worden gekwalificeerd als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat afpersing veelvoorkomend is in Colombia. Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers' individuele omstandigheden. Verzoekers moeten hierbij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij ernstige en zwaarwichtige problemen riskeren bij een terugkeer naar Colombia omwille van afpersing. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat verzoekers hier niet in slagen.

De Raad herinnert eraan dat verzoekers voor april 2021 nooit problemen hebben gekend in Colombia en derhalve nooit eerder werden geviseerd omwille van hun professionele werkzaamheden. Verder kwamen verzoekers nooit op directe wijze in contact met de daders, dit terwijl zij nooit zijn ingegaan op hun eis tot betaling (NPO verzoekster, p. 11).

Verzoekster beweert weliswaar dat een persoon haar op een dag zou hebben opgezocht op haar werk, maar vermits zij niet direct werd geconfronteerd met de persoon en ze bijgevolg ook niet weet waarom die persoon haar opzocht (NPO verzoekster, p. 17), stelt de commissaris-generaal terecht dat zij niet kan overtuigen dat 'dit bezoek' zou zijn gelinkt met de vermeende afpersing. Bovendien is verzoekster nadien nog naar haar werk geweest en gebeurde er verder niets meer. Dit alles is dan ook onvoldoende om een ernstige aanwijzing van een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico aan te nemen. Opmerkelijk is nog dat verzoeker hierover geen enkel gewag maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen de geloofwaardigheid van dit incident aan het wankelen brengt.

Daarnaast bemerkt de commissaris-generaal dat de afpersingen enkel via pamfletten en telefoon zouden zijn gebeurd, waarbij de pamfletten niet gepersonaliseerd zijn en verder gewoon werden gedeponneerd bij de auto van verzoekers (NPO verzoekster, p.17; NPO verzoeker, p.10).

De algemene verwijzing naar persartikels over geweld door criminele groepen in Colombia, gevoegd als stukken bij het verzoekschrift, weerlegt voorgaande concrete vaststellingen niet en kan deze ook niet in een ander daglicht stellen. Daarbij dient te worden opgemerkt dat drie persartikels verouderd zijn nu deze dateren van 2014 en 2015 en één persartikel een andere regio betreft dan verzoekers' woonplaats.

Verzoekers maken in deze omstandigheden dan ook niet aannemelijk dat de loutere afpersing, in zoverre geloofwaardig, gepaard ging met bedreigingen die zodanig zwaarwichtig waren om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hunnen hoofde.

Deze vaststelling wordt versterkt door de afwachtende houding van verzoekers. De commissaris-generaal merkt hierbij op dat verzoekers tot eind juli 2021 in Colombia bleven wonen, hoewel ze het eerste pamflet reeds ontvingen in april 2021. Dit niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging. Immers, indien verzoekers zich daadwerkelijk bedreigd voelden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij reeds eerder het initiatief zouden hebben genomen om het land te verlaten, of minstens iets zouden hebben ondernomen om zich veilig te stellen. Dat zij daarentegen kennelijk gewoon op dezelfde plaats bleven wonen tot midden juli 2021 en verzoekster ook naar haar werk bleef gaan tot 13 juli 2021, valt hiermee moeilijk te rijmen.

Waar de Raad niet ontkent dat nationale stakingen en de COVID-19-pandemie moeilijkheden kunnen veroorzaken op vlak van mobiliteit, wijst hij er wel op dat verzoekers nalaten concreet bewijs hierover bij te brengen. Er wordt opgemerkt dat de twee persartikelen over de COVID-19-pandemie, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, enkel handelen over maatregelen van 31 maart tot 5 april 2021 en er daarenboven niet gesproken wordt over reisrestricties. Verzoekers ontvingen hun eerste pamflet eind april 2021 en beseften naar eigen zeggen pas midden mei dat ze zich in gevaar bevonden. De verwijzing naar de twee persartikelen mist bijgevolg haar doel, aangezien de inhoud betrekking heeft op een andere periode dan deze van de vermeende afpersing. Verzoekers slagen er dus niet in hun afwachtende houding te verklaren.

Hierbij stelt de Raad vast dat verzoekers bij hun vertrek uit Colombia naar Mexico zijn gevlogen en van daaruit naar Parijs waarna zij met een bus verder naar België reisden. Verzoekers dienden in Mexico en in Spanje geen asielaanvraag in. Er mag evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat als verzoekers vrezen voor hun leven, zij, zo snel mogelijk, vlak na hun aankomst in een ander land, een asielaanvraag zouden indienen. Dat verzoekers noch in Mexico noch in Frankrijk een asielaanvraag indienen, maar er voor kiezen om alsnog een bus te nemen naar België, doet afbreuk aan de ernst van hun relaas en vrees.

6.7. Verder brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat zij bij terugkeer naar Colombia omwille van deze beweerde vroegere afpersing actueel nog zouden worden geviseerd. De commissaris-generaal motiveert terdege: *"U weet niet precies wanneer het laatste pamflet voor u werd achtergelaten, in ieder geval dateert het van voor 31 juli 2021 en dus van toen jullie nog in Colombia verbleven. Er zijn voor zover u weet geen andere pamfletten meer toegekomen (CGVS p.10). Er zijn geen overtuigende indicaties dat na uw vertrek iemand u nog zou viseren. Uw moeder, broer en zus wonen nog steeds in Cali. U haalt nergens aan dat zij veiligheidsproblemen zouden ondervinden (CGVS p.4-6). Jullie vermelden weliswaar dat na jullie vertrek uit Colombia bij uw schoonouders enkele inbraakpogingen plaatsvonden. Dat dit te maken zou hebben met de aan jullie gerichte bedreigingen kunnen jullie echter geenszins hardmaken. Toen jullie er nog verbleven kwamen jullie bedreigers nooit langs bij uw*

schoonouders (CGVS p.17, CGVS 21/19735 p.11). Dat jullie in de periode dat jullie bij uw schoonouders verbleven, soms een moto in de buurt spotten en het gevoel hadden dat jullie in de gaten gehouden of gevolgd werden, is onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging. U geeft zelf expliciet toe dat dit slechts speculaties zijn (CGVS p.19, CGVS 21/19735 p.10). Bovendien vonden de inbraakpogingen plaats aan de hoofdpoot van het appartement waar uw schoonouders verblijven. Ze kwamen nooit tot aan de deur van uw schoonouders (CGVS p.18, CGVS 21/19735 p.11). Uw schoonouders verblijven momenteel nog steeds op hetzelfde adres. Uw partner verklaart dat het heel goed met hen gaat (CGVS p.4). Dit kan dus bezwaarlijk worden aanzien als een duidelijke indicatie dat er iemand specifiek naar jullie op zoek zou zijn gekomen. Er werd in ieder geval nooit rechtstreeks contact opgenomen met een van uw familieleden in verband met de aan u gerichte bedreigingen. U ging niet in op hun eisen, zo betaalde u het door hen gevraagde bedrag niet (CGVS p.11, CGVS 21/19735 p.10). Dat uw familieleden nadien nog probleemloos in Cali konden blijven wonen, vormt dan ook allerminst een indicatie voor uw vrees voor vervolging.”

Verzoekers argumenteren hierover in het verzoekschrift dat zij slachtoffer werden van afpersing omwille van hun geld en hun beroepsactiviteit. Ze menen dat ze bij een terugkeer naar Colombia geen andere keuze zullen hebben dan opnieuw hun beroepsactiviteit op te nemen. In die redenering besluiten verzoekers dat ze wederom het slachtoffer zullen worden van afpersing.

Verzoekers gaan met dit betoog echter volledig voorbij aan de vaststelling dat er geen duidelijke en ernstige indicatie is dat er iemand specifiek naar hen op zoek zou zijn gekomen. Zo werd er nooit rechtstreeks contact opgenomen met een van hun familieleden in verband met de aan hen gerichte bedreigingen, terwijl verzoekers nooit zijn ingegaan op de eisen. De vaststelling dat verzoekers' familieleden nadien nog probleemloos in Cali konden blijven wonen, relativeert danig hun nood aan internationale bescherming. Verzoekers brengen geen overtuigende elementen die hierover anders doen denken.

De stelling dat hun familieleden geen interessante profielen hebben voor afpersing, doet hier geen afbreuk aan en neemt niet weg dat zij, los van hun eigen profiel, problemen konden ondervinden omwille van verzoekers en hun weigering tot het betalen van de gevraagde bedragen.

6.8.. Als antwoord op verzoekers' betoog in het verzoekschrift dat zij geen beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale overheden, stelt de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen dat uit de landeninformatie een genuanceerder beeld blijkt. De commissaris-generaal verwijst hierbij naar de COI Focus *“Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid”* van 16 februari 2021.

Verzoekers verwijzen op hun beurt in hun aanvullende nota naar de Schnellrecherche der SFH-Länderanalyse *“Kolumbien: Kriminelle Gruppen, Drogenhändler und staatlicher Schutz in der Provinz Valle del Cauca”* van 12 maart 2021. Deze landeninformatie relateert volgens verzoekers de effectieve bescherming geboden door de nationale autoriteiten in Colombia. Zij lichten toe: *“Het SFH-verslag toont duidelijk aan dat de problemen die verzoekers hebben ondervonden geloofwaardig zijn en dat mensen die problemen ondervinden met criminele groepen vaak worden vermoord, ondanks hun poging om nationale bescherming te genieten. Het is dus logisch dat verzoekers niet hebben gewacht tot zij concrete problemen ondervonden om te vluchten, en dat zij evenmin een beroep hebben gedaan op hun autoriteiten. Zij wisten dat zij vroeg of laat problemen zouden krijgen en dat hun autoriteiten hen geen doeltreffende bescherming zouden kunnen bieden, zoals vereist door artikel 48/5, §2.”*

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *“indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., pt. 44). Zulke bescherming wordt in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen ter voorkoming van vervolging en het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en wanneer de verzoeker toegang heeft tot een dergelijke bescherming.

De Raad leest in de COI Focus "*Colombia: Beschermingsmogelijkheden door de overheid*" van 16 februari 2021 dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía.

Zoals verzoekers in het verzoekschrift en de aanvullende nota betogen, rijzen er evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in deze dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem in de praktijk een aantal pijnpunten kent. Zo slaagt de Fiscalía er onvoldoende in om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen, veelal omdat ze er niet slaagt een dader te identificeren. Ook wat betreft de bescherming van vrouwen, sociale leiders en mensenrechtenverdedigers wijst de COI Focus op een aantal tekortkomingen in de praktijk en wordt tevens gewag gemaakt van mensenrechtenschendingen door de politie. Ondanks deze pijnpunten in de praktijk kan evenwel, gelet op de overige informatie in deze COI Focus, niet blijken dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid van overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn.

Uit de algemene landeninformatie die beide partijen ter beschikking stellen blijkt bijgevolg niet dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk is waar redelijke maatregelen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen.

Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen en willen bieden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden wenden om bescherming te vragen.

Verzoekers beweren te zijn verhinderd een klacht in te dienen bij het Openbaar Ministerie, omdat klachten tijdens de COVID-19-pandemie enkel elektronisch konden worden ingediend en zij hier niet in slaagden. De commissaris-generaal merkt hier echter bij op dat verzoekers ook geen enkele andere poging ondernamen om het Openbaar Ministerie op een andere manier te bereiken dan op elektronische wijze een klacht in te dienen. Daarnaast hebben zij ook geen documenten die hun pogingen tot indienen van een klacht bij het Openbaar Ministerie kunnen staven. Het komt de Raad overigens weinig aannemelijk voor dat de elektronische klachtenpagina al die tijd niet zou hebben gewerkt.

Alles samengenomen, oordeelt de Raad dat verzoekers geen overtuigende individuele omstandigheden voorleggen die aannemelijk maken dat in hun geval geen redelijke overheidsbescherming voorhanden is of dat deze niet toegankelijk is. Zij tonen niet concreet aan dat in hun geval de Colombiaanse overheden geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep hebben kunnen doen op doeltreffende overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Uit de vaststelling dat verzoekers geen ernstige en doorgegeven pogingen hebben ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, kan dan ook met rede worden besloten dat dit de ernst en geloofwaardigheid van hun voorgehouden vrees ondergraaft.

6.9. Verzoekers brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

Verzoekers maken, naast hun aangevoerde problemen die ongeloofwaardig dan wel onvoldoende ernstig en niet actueel werden bevonden, immers geen gewag van andere concrete, geloofwaardige en ernstige elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendes zullen worden vervolgd of gevisieerd omwille van hun beroepsactiviteiten of profiel.

Gelet op bovenstaande bevindingen wordt niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit Colombia reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van de bendeleden, noch zijn er andere ernstige en concrete indicaties die daar op wijzen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt zij bij terugkeer (opnieuw) het doelwit zouden worden van afpersing en dat zij bij niet-betaling ervan, zouden worden vermoord. Verzoekers houden het bij speculaties en loutere veronderstellingen, verwijzingen naar algemene landeninformatie en beperken zich tot het louter poneren van een vrees, maar doen daarmee geen afbreuk aan bovenvermelde concrete bevindingen waaruit genoegzaam blijkt dat hun relaas omtrent de beweerde afpersing ongeloofwaardig alsook onvoldoende ernstig en niet actueel werd bevonden.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Colombia, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk maken Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet noch aannemelijk maken dat zij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zullen kennen bij een terugkeer naar Colombia.

Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan. Verzoekers' betoog dat hun vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is hier verder niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellen-groeperingen (FARC-EP en ELN) werden verdreven naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan de FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN,

dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in zijn bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (->massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied

(HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het departement Valle del Cauca, waarvan verzoekers afkomstig zijn, volgt uit de beschikbare landeninformatie dat aldaar een gewapend conflict aan de gang is tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse overheden maar dat dit gewapend conflict zich beperkt tot het platteland van dit departement (COI Focus 2 augustus 2021, zie onder meer p. 5, 8, 17, 34 en 39).

In casu zijn verzoekers evenwel afkomstig van de grootstad Cali, hoofdstad van het departement Valle del Cauca, en moet aldus specifiek de veiligheidssituatie in deze grootstad worden beoordeeld.

Uit de beschikbare landeninformatie, blijkt dat geweld alomtegenwoordig is in Cali, dat geldt als de meest gewelddadige stad in Colombia (COI Focus 2 augustus 2021, p. 40-41). Er is echter in deze stad geen sprake van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Dit neemt niet weg dat het geweld in de stad Cali wordt beïnvloed door het gewapend conflict op het platteland in de departement Valle del Cauca. In de mate dat het geweld in Cali daaraan is gelieerd, betreft het onder meer politiek geïnspireerd geweld, zoals moorden, dat wordt gepleegd tegen burgers met een specifiek profiel, zoals vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten, dan wel crimineel geweld in het kader van drugshandel of andere criminele (economische) activiteiten, waarmee illegale gewapende groeperingen die deelnemen aan het gewapend conflict op het platteland zich financieren.

Tevens wordt de veiligheidssituatie in grootsteden zoals Cali gekenmerkt door gemeenrechtelijk crimineel geweld vanwege lokale bendes en georganiseerde misdaadgroepen, zoals interne afrekeningen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Hieruit blijkt dat het aanwezige geweld in de stad Cali, hoe wijdverspreid ook, in wezen geïndividualiseerd en doelgericht van aard is. Het hoge aantal moorden in de stad Cali is dan ook voornamelijk het gevolg van geweld dat duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Cali sprake is van zulk willekeurig geweld. Verder zijn er geen aanwijzingen dat het geweld in Cali leidt tot interne ontheemding.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Cali niet kadert in een gewapend conflict en verder niet willekeurig van aard is.

Het crimineel, 'politiek' en politioneel geweld dat de situatie in Cali zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Verzoekers brengen geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict én willekeurig geweld in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict én willekeurig geweld in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoekers zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Cali, hun regio van herkomst, een reëel risico zouden lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een

burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

8. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet waardoor er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. De door verzoekers aangevoerde problemen werden ongeloofwaardig dan wel onvoldoende ernstig en niet actueel bevonden waardoor zij niet aannemelijk hebben gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij beiden de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij de mogelijkheid gekregen zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES